

Opinia Komitetu Regionów „zielona księga w sprawie polityki jakości produktów rolnych”

(2009/C 120/06)

KOMITET REGIONÓW

- Wzywa do przyjęcia ram wsparcia, które zapewnią długoterminową stabilizację umożliwiającą podejmowanie decyzji inwestycyjnych, poprzez promowanie środków na rzecz rynku, w tym legislacji, która wprowadza umieszczanie na etykietach informacji o kraju hodowli i uprawy, oraz poprzez promowanie unijnych norm produkcyjnych.
- Wnosi o wspieranie oznaczeń geograficznych oraz prywatnych programów certyfikacji dla rolników, pod warunkiem, że towarzyszyć im będą gwarancje władz publicznych co do jakości i pochodzenia produktów.
- Wnosi o jasne zdefiniowanie na szczeblu wspólnotowym niektórych „terminów zarezerwowanych” lub oznaczających lokalne metody produkcji, takich jak „produkt z indywidualnego gospodarstwa rolnego”, „produkt tradycyjny”, „produkt górski”, „bez GMO”.
- Wzywa do rozszerzenia obowiązkowego etykietowania kraju uprawy i hodowli dla danego produktu na wszystkie produkty podstawowe i półprodukty.
- Jest zdania, że system oznaczeń geograficznych należy rozszerzyć na produkty przetworzone.
- Stwierdza, że wszelkie przyszłe rozważania nie powinny prowadzić do powstawania nowych systemów, lecz powinny wspierać systemy już istniejące.
- Proponuje, by wspierać rozszerzenie ochrony oznaczeń CHNP i CHOG również w ramach WTO.
- Uważa za konieczne wprowadzenie wyraźnego zakazu używania organizmów genetycznie modyfikowanych na wszystkich etapach produkcji wyrobów zaopatrzonych oznaczeniem CHNP, CHOG i GTS, by zagwarantować przetrwanie tradycyjnych metod produkcji i odrębnych cech produktów.
- Wzywa Komisję do rozważenia potrzeby większej elastyczności w obszarze budżetu promocyjnego i jego zwiększenia.
- Proponuje, by Komisja dokonała przeglądu systemu certyfikacji GTS.

Sprawozdawca: Milner Whiteman, OBE, (UK/UEN-EA), członek Rady Okręgu Bridgnorth

Dokument źródłowy

Zielona księga w sprawie jakości produktów rolnych: normy jakości produktów, wymogi w zakresie produkcji rolnej, systemy jakości

COM(2008) 641 wersja ostateczna

ZALECENIA POLITYCZNE

KOMITET REGIONÓW

Uwagi ogólne

1. Z zadowoleniem przyjmuje zieloną księgę ze względu na fakt, że celem jej jest opracowanie ram służących wzbudzeniu większego zainteresowania konsumentów jakością produkcji rolnej w UE oraz ich przychylności dla niej, a także służących jej ochronie, poprzez przeciwdziałanie zakłóceniom konkurencji wywołanym nieuprawnionym użyciem istniejących nazw. Pociągnie to za sobą długoterminowy zrównoważony rozwój regionów i obszarów wiejskich, ich krajobrazów i tożsamości kształtowanych przez rolników i ich produkcję, przyczyniając się w konsekwencji do dalszego rozwoju regionalnego i zmniejszając jednocześnie ryzyko wyludniania się tych obszarów.

2. Wzywa do przyjęcia ram wsparcia, które zapewnią długoterminową stabilizację umożliwiającą podejmowanie decyzji inwestycyjnych, poprzez promowanie środków na rzecz rynku, w tym legislacji, która wprowadza umieszczanie na etykietach informacji o kraju hodowli i uprawy, oraz poprzez promowanie unijnych norm produkcyjnych, zwłaszcza w zakresie bezpieczeństwa i higieny żywności, ochrony środowiska oraz tradycyjnych metod produkcji.

3. Ma nadzieję, że zielona księga pobudzi i pogłębi zaangażowanie wspólnotowej polityki rolnej na rzecz produktów wysokiej jakości. Niewątpliwie rozporządzenia nr 510/06 i 509/06 w sprawie nazw pochodzenia były dotychczas rzadko stosowane, a zatem istnieją uzasadnione obawy, że wielu konsumentów nie zna dokładnego znaczenia skrótów i określeń, takich jak CHNP, CHOG, GTS i rolnictwo ekologiczne. Istnieje zatem potrzeba ponownego przemyślenia i usystematyzowania wszystkich inicjatyw mających na celu promowanie takich produktów i informowanie o nich, a także większego powiązania działań realizowanych w ramach pierwszego i drugiego filaru WPR ze wspieraniem produktów wysokiej jakości i obniżaniem kosztów związanych z procedurami certyfikacji i kontroli.

4. Podkreśla, że standaryzacja produktów, koncentracja produkcji i uprawy monokulturowe są czynnikami wystawiającymi rolników na ryzyko związane z wahaniami rynku globalnego a jednocześnie zagrażają różnorodności terytorialnej.

5. Z zadowoleniem przyjmuje uznanie w zielonej księdze faktu, że jakość w rolnictwie jest nierozzerwalnie związana z miejscową tradycją i rozwojem zrównoważonym, które wymagają wsparcia i ochrony poprzez programy, takie jak system oznaczeń geograficznych, oraz poszanowanie zwią-

zanych z nimi praw własności intelektualnej, które należy chronić przed nader częstym podrabianiem nazw poprzez ustanowienie rejestru na szczeblu międzynarodowym.

6. Uważa, że istotne znaczenie ma wspieranie rozwoju inicjatyw, takich jak targowiska rolne (*farmer's markets*) i sprzedaż bezpośrednia, które – ograniczając etapy pośrednie – skracają łańcuch sprzedaży. Oprócz obniżenia cen dla konsumentów i ograniczenia zużycia ropy naftowej, które wpływa na zanieczyszczenie środowiska, inicjatywy te promują, przy uwzględnieniu sezonowości, tradycyjne produkty lokalne, dające większą gwarancję świeżości, autentyczności i smaku, a także większą możliwość kontroli.

7. Całkowicie zgadza się z tym, że najskuteczniejszą bronią rolników UE jest jakość i że konsumenci wymagają, by żywność była smaczna, naturalna, by przygotowywano ją tradycyjnymi metodami i przede wszystkim, by pochodziła z ich regionu, oraz iż zależy im na dobrym traktowaniu zwierząt i ochronie środowiska; z tego względu rolnicy UE stoją przed ogromną szansą, by ich produkty wyróżniały się na rynku, a oni czerpali z tego tytułu korzyści.

8. Zgadza się, że w kontekście negocjacji WTO konieczne jest, by na coraz większym rynku światowym unijne standardy jakości i bezpieczeństwa żywności mogły być przekazywane i przedstawiane konsumentom jako korzystna, a w wielu wypadkach wyróżniająca, cecha produktów. Zwraca się do Komisji Europejskiej, by doprowadziła do uznania oznaczeń geograficznych przez partnerów handlowych UE.

9. Podkreśla konieczność ram, które pozwoliłyby pogodzić wciąż rosące oczekiwania konsumentów na świecie z wymogami rolników w UE. W tej sytuacji rolnikom potrzeba środków wsparcia, takich jak większa elastyczność, i zwiększenia budżetu promocyjnego zarówno dla oznaczeń geograficznych, jak i dla prywatnych, zarządzanych przez rolników programów certyfikacji, pod warunkiem, że towarzyszyć im będą gwarancje władz publicznych co do jakości i pochodzenia tych produktów. Programy takie są elastyczne i szybko reagują na nowe wymagania rolników i rynku.

Rola władz lokalnych i regionalnych

10. Uważa, że władze lokalne i regionalne dysponują olbrzymim doświadczeniem i uznanymi kompetencjami, dzięki czemu mogą wpływać na jakość produkcji rolnej i wspierać ją swymi działaniami w zakresie zarządzania unijnymi planami rozwoju obszarów wiejskich, planowania przestrzennego oraz rozwoju regionalnego. W wielu przypadkach władze wzmocniły jakość dzięki wsparciu dla programów takich jak system oznaczeń geograficznych.

11. Przyjmuje do wiadomości nowe podejście przyjęte w ramach WPR (oddzielenie płatności od produkcji) oraz zauważa, że rolnicy w UE są coraz bardziej wystawieni na działania globalnego rynku. W tej sytuacji trzeba uznać, że jeśli chodzi o rozwój zrównoważony, gwarancje higieniczno-sanitarne upraw i produktów, bezpieczeństwo pracowników i poszanowanie ich praw, dobrostan zwierząt oraz rozwój terytorialny regionów, rolnicy w UE pracują według norm produkcyjnych i jakościowych wyższych niż te w krajach trzecich i że te wyższe wymagania należy im zrekompensować za pomocą płatności bezpośrednich także po roku 2013. Ma to szczególne znaczenie dla władz lokalnych i regionalnych, gdyż działalność rolnictwa UE kształtuje gospodarkę, krajobraz i społeczności we wszystkich regionach.

12. Zwraca uwagę na fakt, że należy stworzyć warunki ku temu, aby władze lokalne i regionalne mogły przyczynić się do podnoszenia jakości produktów rolnych lub wszechstronnie wspierać takie działania poprzez programy unijne na rzecz rozwoju obszarów wiejskich. Władze lokalne i regionalne odgrywają kluczową rolę w ustanawianiu priorytetów i wdrażaniu programów, które przynoszą rzeczywiste korzyści rolnikom w UE.

13. Zauważa pozytywne wyniki inicjatyw na rzecz nowego podejścia terytorialnego do rolnictwa, które prowadzi do silniejszych więzi między obszarami pochodzenia, konsumentami i rolnictwem. Targowiska rolne oraz pogadanki w szkołach to konkretne przykłady działań umożliwiających obywatelom, a zwłaszcza dzieciom, zaznajomienie się z produktami roślinnymi, metodami ich produkcji, ich walorami organoleptycznymi i porami roku, w których są dostępne. Wzywa Komisję Europejską do wspierania upowszechniania takich sprawdzonych rozwiązań.

14. Uznaje, że działania władz lokalnych i regionalnych mające na celu stymulowanie popytu na produkty rolne wysokiej jakości poprzez działalność w zakresie poprawy systemu zamówień publicznych we wszystkich dziedzinach, w tym posiłków szkolnych i szpitalnych, w znacznej mierze przyczyniłyby się do realizacji celów zielonej księgi. Ma zatem nadzieję, że działania te zostaną stopniowo coraz bardziej poszerzone i rozpowszechnione, między innymi dzięki odpowiednim formom wsparcia. Wzywa Komisję Europejską do uwzględniania wyników projektów inicjowanych przez samorządy terytorialne, biorąc pod uwagę niektóre elementy, takie jak zmniejszenie ilości odpadów spożywczych w stołówkach, w których przywiązuje się wagę do jakości produktów rolnych.

15. Podkreśla także działania podejmowane w ramach programów rozwojowych przez wiele samorządów lokalnych i regionalnych UE w krajach trzecich, by wspierać tradycyjne metody produkcji rolnej, zadbać o ekosystemy, różnorodność biologiczną oraz potrzeby w zakresie konsumpcji lokalnej.

Wymagania w zakresie produkcji i norm handlowych

16. Pragnie przypomnieć Komisji, że rolnicy, konsumenci i przemysł nadal odrzucają unijny system i logo (podkreślono to ostatnio na konferencji na temat norm, zorganizowanej w Komisji w lutym 2007 r.). Czytelne etykietowanie informujące o pochodzeniu i specyficznej jakości produktów może w większym stopniu zwiększyć zainteresowanie klienta takimi kwestiami i zwrócić jego uwagę na ich znaczenie. Ponadto nie uwzględniono czasu potrzebnego na opracowanie logo, kosztów kontroli przestrzegania przez rolników norm oraz zainteresowania nimi konsumentów. Rynek oraz rolnicy także opracowali swe własne systemy realizowania tych celów, stąd też w trosce o osiągnięcie lepszej jakości w stosunku do kosztów oraz większe zainteresowanie konsumentów wnosimy o wspieranie oznaczeń geograficznych oraz prywatnych programów certyfikacji dla rolników, pod warunkiem, że towarzyszyć im będą gwarancje władz publicznych co do jakości i pochodzenia tych produktów, przy zapewnieniu jasnych informacji dla konsumentów oraz bez tworzenia dodatkowych obciążeń administracyjnych i finansowych.

17. Wnosi o uproszczenia w obszarze norm handlowych, choć podkreśla konieczność ustanowienia ściślejszego związku między potrzebami produkcji a otrzymanym produktem dzięki jasności terminologicznej, zastosowaniu odpowiednich przepisów oraz prawidłowej informacji dla konsumentów umieszczonej na etykiecie. Za konieczne uznaje zniesienie niezbyt użytecznych barier, jak i przesadnych norm dotyczących jakości produktów spożywczych. W tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje wysunięty niedawno przez Komisję Europejską wniosek uchylający normy dotyczące wymiarów i kształtu różnych rodzajów owoców i warzyw. Należy utrzymać ścisłe zasady, tak aby rolnikom i konsumentom zapewnić ochronę i działanie w atmosferze zaufania. Jest to szczególnie ważne w przypadku GMO (żywności zmodyfikowanej genetycznie). Zasady takie nie powinny jednak powiełać ochrony zapewnionej przez inne przepisy, które zapobiegają wprowadzaniu konsumenta w błąd. Jasne określenie na podstawie potrzeb produkcji lub zdefiniowanie cech pozwalających na używanie niektórych pojęć, takich jak „chów na wolnym wybiegu” czy „wyprodukowano metodą niskoemisyjną” mogłyby być pomocne w osiągnięciu tego celu. Przydatne może być zdefiniowanie zarówno produktów generycznych, jak i minimalnych wymogów ich wprowadzania na rynek. Ponadto pomocne może być również jasne zdefiniowanie na szczeblu wspólnotowym niektórych „terminów zarezerwowanych” lub oznaczających lokalne metody produkcji, takich jak „produkt z indywidualnego gospodarstwa rolnego”, „produkt tradycyjny”, „produkt górski”, „bez GMO” itp. Terminy te mogłyby, pod warunkiem odpowiedniego i łatwego do sprawdzenia poziomu samokontroli, być używane na etykietach.

18. Podkreśla, że coraz więcej jest dowodów na to, iż konsumenci w UE chcą informacji o kraju uprawy i hodowli ich żywności. I coraz więcej przykładów wskazuje, że w tej dziedzinie udziela się klientom błędnej informacji. Dlatego Komitet wzywa do rozszerzenia obowiązkowego etykietowania kraju uprawy i hodowli dla danego produktu na wszystkie produkty podstawowe, półprodukty i podstawowe składniki produktów końcowych, takie jak szynka i sery.

19. Zachęca do ujednoczenia w państwach członkowskich stawki podatku VAT od produktów rolnych i hodowlanych, ponieważ uczciwa konkurencja między producentami rolnymi sprzyja zapewnieniu lepszej jakości wyrobów.

Szczególne systemy zapewniania jakości w UE

20. Podkreśla potrzebę ogólnego zaufania konsumentów w stosunku do unijnego systemu oznaczeń geograficznych. Widoczna jest oczywista potrzeba ze strony konsumentów uzyskania pełniejszych informacji dotyczących rodzaju tych systemów, związanymi z nimi na szczeblu międzynarodowym praw własności intelektualnej oraz sposobu ich ścisłego powiązania ze społecznościami regionalnymi. Stąd też kluczowe znaczenie ma rozpoczęcie kampanii promocyjnych, dysponujących konkretnymi środkami finansowymi, w celu informowania konsumentów o tych zagadnieniach. Wewnątrz UE, państwa członkowskie powinny z urzędu podjąć niezbędne kroki, by zahamować nielegalne wykorzystanie CHNP i CHOG na swoim terytorium, zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 510/06.

21. Stwierdza pilną potrzebę zdobycia zaufania konsumentów poprzez pełną przejrzystość, stąd też system oznaczeń geograficznych należy rozszerzyć na produkty przetworzone. W trosce o zachowanie w przyszłości integralności takiego oznakowania w przypadku, gdy w produkcie końcowym stosuje się produkty z oznaczeniem geograficznym, wymienione na jego etykiecie, należy zagwarantować taką minimalną ilość tych produktów, która stanowiłaby cechę wyróżniającą, zaś stosowanie produktów z oznaczeniem geograficznym powinno zostać zatwierdzone przez właściwe stowarzyszenie ochrony i odnośne władze.

22. Uważa, że jeżeli chodzi o system oznaczania geograficznego, należy wyznaczyć kryteria, które mogłyby zostać wykorzystane do ustalenia, czy dana nazwa jest niezastrzeżona lub czy może zostać objęta ochroną jako oznaczenie geograficzne. Wykaz produktów mógłby zostać poszerzony o jagody leśne i dzikie grzyby, a także produkty z nich wytwarzane; należy również zagwarantować, że będzie on zawierać produkty na bazie jagód i owoców. Ponadto Komisja powinna uwzględnić istnienie w państwach członkowskich uznanych grupowych systemów certyfikacji (szczególne systemy jakości) i przedstawić państwom członkowskim propozycję wspólnych przepisów w celu uznania tych instrumentów jakości.

23. Uważa, że niezbędne jest większe ujednoczenie typologii organów oraz procedur kontroli i certyfikacji produktów ekologicznych, tak by zapewnić bezpieczeństwo i zaufanie konsumentów poprzez nowe oznakowanie ekologiczne UE, które gwarantowałyby jednakowe kryteria produkcji, kontroli i certyfikacji na szczeblu wspólnotowym, pomogło rozwiązać problemy, a także sprzyjało w jeszcze większym stopniu rozwojowi jednolitego rynku produktów ekologicznych UE. Miałyby ono również na celu lepsze informowanie konsumentów na temat wspólnych i skutecznych przepisów i procedur kontroli dla żywności ekologicznej na całym terytorium UE.

24. Stwierdza, że wszelkie przeszłe rozważania nie powinny prowadzić do powstawania nowych systemów, lecz powinny wspierać systemy już istniejące, takie jak np. dobrostan zwierząt. Wsparcie ze strony Komisji poprzez jej wytyczne czy działania na rzecz wiarygodności spotkają się z przychylnym przyjęciem, jednak wszelkie propozycje dotyczące opracowania nowych oznaczeń są zbędne na rynku konsumenckim, gdzie istniejące już logo, takie jak np. francuskie logo „label rouge” są uznane, a ich rzetelność znana.

25. Sądzi, że zamiast tego konieczne jest wprowadzenie systemu kar za bezprawne używanie nazw chronionych oraz wyodrębnienie podmiotów, których zadaniem będzie uważne nadzorowanie oraz proponowanie kar we wszystkich państwach członkowskich.

26. Uważa, że w odniesieniu do oznaczeń chronionych należy wprowadzić dla wszystkich państw członkowskich automatyczny obowiązek ochrony oznaczeń geograficznych przed ich przywłaszczeniem lub podróbką. Proponuje ponadto, by różnicowano sposoby i przepisy związane z ochroną oznaczeń, rozróżniając produkty znane w skali międzynarodowej i w znacznej mierze eksportowane, a więc bardziej narażone na przywłaszczenie lub podrobienie, i produkty dostępne głównie na rynku lokalnym, które są w związku z tym mniej narażone na użycie niezgodne z zasadami oznaczenia geograficznego. Sugeruje w wypadku tej grupy produktów uproszczoną procedurę, umożliwiającą ochronę na szczeblu krajowym lub regionalnym. W związku z ewolucją – w niektórych sektorach bardzo szybko – technik produkcji i technologii przetwórstwa uważa za konieczne, by przewidziano możliwość dostosowania specyfikacji produkcji za pomocą procedur uproszczonych.

27. Należałoby wspierać rozszerzenie ochrony oznaczeń CHNP i CHOG również w ramach WTO. Komitet uważa ponadto, że trzeba podejmować starania na rzecz zawierania umów dwustronnych z różnymi państwami spoza UE w celu wzajemnego uznania oznaczeń rolno-spożywczych. W obliczu napływu z państw trzecich nowych wniosków o oznaczenie geograficzne, proponuje się rozpatrzenie opcji powołania europejskiej agencji ds. jakości produktów rolnych. Produkty powinny kwalifikować się do otrzymania oznakowania UE bez względu na to, czy są eksportowane czy nie. Forma ochrony międzynarodowej mogłaby się różnić w zależności od ryzyka, że produkt zostanie podrobiony. Można by rozważyć zróżnicowanie stopnia ochrony dla produktów wysokiego ryzyka, które są eksportowane i które wymagałyby międzynarodowej ochrony w ramach WTO. W wypadku produktów o mniejszym stopniu ryzyka, przeznaczonych na rynki lokalne, można by zastosować uproszczoną procedurę: państwo członkowskie uznawałoby dany produkt i zawiadamiało Brukselę (podobnie jak w przypadku obecnego systemu ochrony przejściowej), a następnie produkt ten podlegałby europejskiej ochronie prawnej. Fundamentalne znaczenie ma również zapewnienie ochrony oznaczeń geograficznych wewnątrz UE i zobligowanie państw członkowskich do interwencji na ich terytorium, tak aby to na nich spoczywała odpowiedzialność z urzędu na wypadek zawłaszczenia bądź naśladowania chronionych oznaczeń. W tym kontekście proponuje się włączenie odpowiedniego przepisu do art. 13 rozporządzenia nr 510/06. Ochrona z urzędu powinna być wspierana przez Komisję na płaszczyźnie międzynarodowej, a szczególnie wewnątrz UE.

28. Uważa za konieczne wprowadzenie wyraźnego zakazu używania organizmów genetycznie modyfikowanych na wszystkich etapach produkcji wyrobów zaopatrzonych oznaczeniem CHNP (chroniona nazwa pochodzenia), CHOG (chronione oznaczenie geograficzne) i GTS (gwarantowana tradycyjna specjalność), by zagwarantować przetrwanie tradycyjnych metod produkcji i odrębnych cech produktów.

Systemy certyfikacji

29. Zaleca, by wspierano bardziej aktywne zaangażowanie organizacji skupiających producentów oraz by mechanizmy rynkowe odgrywały tu wiodącą rolę. Dobrze opracowane systemy prywatne, które obejmują zarządzanie przez producenta, lepiej i szybciej niż uregulowania prawne mogą reagować i dostosować się do popytu lokalnego. Można tu przytoczyć przykłady takich systemów w Szwecji, Zjednoczonym Królestwie i Niemczech.

30. Uważa, że istniejące systemy certyfikacji w zakresie produktów o dużej wartości dodanej lepiej odpowiadałyby na zapotrzebowanie społeczne, jeśli podawałyby jasne i wiarygodne informacje na temat miejsc i metod uprawy oraz wartości odżywczej.

31. Twierdzi, że wspólne wytyczne byłyby przydatne dla poprawy sposobu informowania konsumentów o minimalnych wymogach dotyczących podstawowej jakości żywności. Wytyczne takie powinny zostać opracowane przez niezależne komitety, na podstawie porozumienia pomiędzy odnośnymi podmiotami w łańcuchu żywności niezależnie od ich lokalizacji.

32. Popiera stanowisko, że kluczem do powodzenia prywatnych systemów jest zaangażowanie producentów. Ważne jest również wszechstronne wspieranie stowarzyszeń producentów. W ten sposób zapewnia się, że kontrole, koszty i normy przyniosą realne korzyści rolnikom UE.

33. Podkreśla konieczność uwzględnienia kosztów finansowych i administracyjnych ponoszonych przez drobnych producentów, którzy w rolnictwie stosują metody tradycyjne. W tej sytuacji wzywa do zachowania odstępstw przyznanych dla takiej produkcji, która ze względu na swą strukturę nie może dostosować się do niektórych standardów.

Inne uwagi

34. Wzywa Komisję do rozważenia potrzeby większej elastyczności w obszarze budżetu promocyjnego i jego zwiększenia. Należy poddać rewizji priorytetowe obszary budżetu promocyjnego, by więcej uwagi można było w nich poświęcić systemom certyfikacji, bez względu na ich charakter.

35. Uważa, że rolnicy UE mogliby zdobyć większe uznanie oraz rozwinąć lepsze systemy handlowe, gdyby zasady pomocy

państwa były łagodniejsze w obszarze promocji żywności oraz gdyby wzmocnione i ulepszone zostały wspólnotowe publiczne systemy certyfikacji jakości (CHNP, CHOG, GTS, symbol graficzny regionów najbardziej oddalonych, produkcja ekologiczna).

36. Wzywa do wprowadzenia systemu mikrokredytów dla drobnych rolników, którzy inwestują, by zwiększyć produkcję wysokiej jakości oraz bezpieczeństwo zaopatrzenia w żywność swej okolicy. W tej sytuacji wnosi o zastanowienie się nad możliwością skierowania zasobów przeznaczonych dziś na środki interwencyjne do producentów, którzy stosują metody produkcyjne wpisujące się w logikę rolnictwa zrównoważonego i etycznego.

37. Uważa, że w celu uniknięcia dezorientacji i komplikacji administracyjnych nie należy wspierać tworzenia nowych wspólnotowych systemów certyfikacji. Niemniej pomocne byłoby sporządzenie wytycznych gwarantujących obiektywny charakter innych certyfikatów (ISO, BIO itp.) dla produktów innych niż CHNP i CHOG. Jest również zdania, że stosowne byłoby pogłębienie i lepsza koordynacja współpracy pomiędzy poszczególnymi organami kontroli.

38. Proponuje, by Komisja dokonała przeglądu systemu certyfikacji GTS (gwarantowana tradycyjna specjalność) i wprowadziła specjalny stopień znaku europejskiej żywności, który byłby nowym programem certyfikacji jakości produktów tradycyjnych, lokalnych i rzemieślniczych, łączącym szereg minimalnych kryteriów jakości i jednocześnie wiążącym się z innymi wartościami dotyczącymi obszaru produkcji, gospodarki lokalnej lub regionalnej, zrównoważonego gospodarowania gruntami, wkładu w utrzymanie ludności na obszarach wiejskich, turystykę, jakość życia na danym obszarze itd. W programie certyfikacji używano by terminów takich jak produkt tradycyjny, lokalny, regionalny itd.

39. Wzywa Komisję do zapewnienia wsparcia finansowego zarówno w ramach jednolitego rynku, jak i w krajach trzecich, na kampanie informacyjne i reklamowe promujące różne europejskie oznaczenia jakości produktów rolnych i wyjaśniające ich znaczenie oraz warunki i zasady ekstensywnej produkcji, którym muszą sprostać rolnicy europejscy w przeciwieństwie do rolników z innych krajów (ochrona środowiska, dobrostan zwierząt, wysokie standardy jakości żywności itd.).

Bruksela, 13 lutego 2009 r.

Przewodniczący
Komitetu Regionów
Luc VAN DEN BRANDE